

בטאון שבועי קול אמונים

פרשת ויגש תשפ"ג
ג' תמוז

פנינים יקרים אמרות טהורות והדרכות ישרות שנשמעו מפי מזן רבינו ראש הישיבה שליט"א

חנוכה תשפ"ג
פר' מקץ שבת חנוכה תשפ"ג

בשמות מזן רבינו ראש הישיבה שליט"א

ליל א' חנוכה

**כבח החנוכה
אנו שוכרים כוחו של עשו**

מענין חשיבות חג החנוכה אמרו הצדיקים על פי מה דאיתא בזה"ק (פרשת שמות דף יב.) ותצפנהו שלשה ירחים, אלץ תלת ירחין ודינא קשיא שריא בעלמא ומאי נינהו תמוז אב טבת, ע"כ, (ועיין עוד בזה"ק חדש איכה דף נג.), והם קרואים חודשים השייכים לעשו (עיין בזה"ק פרשת יתרו דף עז: דאיתא התם; עשו נטיל ברא דיליה תריין ירחין תמוז אב, ע"כ, ובספ"ק עבודת ישראל פרשת ויגש - כתב בשם הוזה"ק אף על חודש טבת, וכן הוא בספ"ק תפארת שלמה לחנוכה ד"ה מנחל), ולכן בחודשים אלו היה הרבה מהפורעניות לכלל ישראל, בחודש טבת אנו מתעניין בעשרה בטבת שבו

הביא נבוכדנצר את ירושלים במצור ומזה נמשך החורבן, בח' טבת נכתבה התורה יונית בימי תלמי המלך והיה חושך שלשה ימים, ואיתא עוד בשולחן ערוך (סי' תקפ"ט) כי בתשעה בטבת לא נודע הצרה שאירע בו (ועין בכף החיים שם סק"ב), וכפי שאנו אומרים בסליחות לעשרה בטבת; בשלשה מכות בחודש הזה הכני, וכן איתא שם עוד בפייט; הלשון - ירח טבת מאד לקיתי בו. ובחודש תמוז בשבעה עשר בו אירע חמשה צרות לכלל ישראל א. נשתברו הלוחות, ב. בוטל התמיד בבית הראשון, ג. הובקעה העיר בחורבן בית שני, ד. שרף אפוסטמוס הרשע את התורה, ה. הועמד צלם בהיכל, ועיין עוד בגמרא (פסחים דף קיא:) כי בחודש הזה שולט קטב מרירי. ובתשעה לחודש אב נשרף בית

המקדש בחורבן בית שני, אשר על זה דווה לבנו עד היום.

ולכן איתא בשם הצדיקים (תפארת שלמה לחנוכה ד"ה מנחל, שם משמואל חנוכה שנת תרע"ג, בשם אביו בעל האבני נור, שפת אמת תרל"ב תרל"ג תר"ט) כי זה הענין שחנוכה נכנס לחודש טבת, ותמיד תחילת החודש שנים או שלשה ימים עדיין יום טוב, כי על ידי זה מחלישים את כח הטומאה בראשיתו.

ומענין זה יש להזהיר נמי במה שכתוב בספרים (עיין בשער המצוות פרשת קדושים) שלא להסתפר בלילה, כי בלילה הוא שליטת החיצוניים, וכיון שפוגעים בהם בשעה שהם שולטים יכול להזיק, ואפילו בל"ג בעומר היה בזה פולמוס גדול - אם חל בערב שבת אם יש להתיר לגלח את הילדים בליל שישי במירון. וכן נהגו שלא לגוזו הצפורניים בלילה מטעם זה - ויש לזהר בב' דברים אלה היטב.

ליל ג' חנוכה

**בית שמאי והית הלל
נתכונו שיזכו בני ישראל
לגמר חתימה טובה בזאת חנוכה**

בית שמאי אומרים יום ראשון מדליק שמנה, מכאן ואילך פוחת והולך, ובית הלל אומרים יום ראשון מדליק אחת, מכאן ואילך מוסיף והולך וכו', טעמא דבית שמאי, כנגד פרי החג, וטעמא דבית הלל, דמעלין בקדש ואין מורדין (שבת כא:). ובפשטות אפשר להבין את טעם דברי בית הלל, משום דיש לכל אחד להיות מוסיף עבודתו, ומעלין בקודש, ודברי בית שמאי היה אפשר להבין מפני שיש להתחיל המצווה ועיקר המצווה הוא בתחילתו, אך למאן דאמר דטעמא דבית שמאי נגד פרי החג, יש לעיין מה השייכות יש מימי החנוכה לחג הסוכות.

ונראה כי הוא משום דכיון דגמר החותם הוא בזאת חנוכה, ואיתא בשם צדיקים

עליו בגמרא (עבודה זרה דף כו:) דמורדין ולא מעלין, (ועיין עוד ברמב"ם הלכות עבודה זרה פרק י הלכה א), כל שכן לאנשים אחרים שמאירים מכח הדלקת הנרות, וזה היה הכוונה של בית הלל שבגמר החותם יהא ריבוי הנרות ויאירו כלל ישראל בשלימות כל הח' ימים, ובכך כל יום הזאת חנוכה יושבים יהודים בארץ ובגולה בכל מקומות מושבותיהם - כל אחד לפי זמן מקומו - ומאירים בכל העולמות, וכאשר באים המקטרגים, ורוצים להוציא זממם, אומר להם הקב"ה והרי הם מאירים ואי אפשר לגזור עליהם גזירות רעות, וכמו שנאמר (בראשית כא יז) באשר הוא שם, ופירש רש"י (ר"ה באשר) לפי מעשים שהוא עושה עכשיו הוא נדון. ויעזור הקב"ה שנזכה להתכונן לאותו היום כראוי - וכולם ייחתמו בגמר חתימה טובה. ונראה כי לכן הסמיכו בית שמאי הטעם נגד פרי החג - כי ידוע מה שאמר הרה"ק מרוז"ן זיע"א כי מה שצדיקים אינם יכולים לפעול בימים הנוראים, יכול כל אדם פשוט לפעול בזאת חנוכה, ולזה אמר נגד פרי החג,

שמוציאים הקוויטלעך בהושענא רבה, היינו שאין להם רשות לבצע שום דבר עד זאת חנוכה, וכיון שבית הלל רצה שייצאו כולם זכאי ויתברכו ממקור הברכות בשנה טובה ומורכת, ובהקדם מה שידוע (עיין בספ"ק שם משמואל תולדות תרע"ט, ובספ"ק שפתי צדיק חנוכה אות ג בשם החידושי הרי"ם) עובדא שהיה אצל הרה"ק מלובלין זיע"א שפעם אחת הגיעו אליו חסידים ופתקא בידם להזכירו לפניו צרתם מאיש צר ומציק שהיה בעירם, שהיה מוסר ממון ואנשי ישראל למלכות, אך הרבי בקראו הקויטל נתמלא פליאה ואמר הרי זה האיש מאיר וזרח בכל העולמות העליונים, אח"כ שאלו אותו על כך כיצד יארע לשפל אנשים שכזה שתהא נשמתו מאירה, והשיב שבאותה עת הדליק המסור נרות חנוכה ועל ידם באה לו אורה גדולה, ואם עד כדי כך הדברים אמורים במוסר שהפליגו

בחנוכה מאיר הקבלות טובות של שמחת תורה

נר מצוה ותורה אור (משלי ו כג). יש לומר השייכות מימי החנוכה לימים הנוראים, כי בשמחת תורה בשעה שרוקדין עם הספר תורה ומקיפין הבימה כל אחד מקבל עליו קבלות טובות, אך תוקף הקבלה הוא כאשר מקיימים אותם, והוא בחג החנוכה שמסרו נפשם לקיים מצוות השי"ת, וזהו שאמר הכתוב **נר מצוה על ידי נר החנוכה**, שמקיים מצוות השי"ת במסירות נפש, אזי **ותורה אור** מאיר כל הקבלות שקיבל עליו בשמחת תורה בעת רקדו עם הספר תורה.

גמר החותם לשמיני עצרת דווקא בענין הפר היחידי, על פי מה שאמרו עוד שם בגמרא (דף נה) **אמר רבי אלעזר הגי שבעים פרים כנגד מי - כנגד שבעים אומות. פר יחידי למה - כנגד אומה יחידה. משל למלך בשר ודם שאמר לעבדיו, עשו לי סעודה גדולה. ליום אחרון אמר לאוהבו, עשה לי סעודה קטנה, כדי שאהנה ממך.** וזה מה שרצו בית שמאי לרמוז במה שפוחתין והולך, ובכך ביום גמר החותם נמצאים עם הקב"ה בעצמו בחביבות יתירה, ועל זה איתא בזה"ק (פרשת צו דף לב). **ומאן דיתבי עם מלכא ונטל ליה בלחודיה כל מה דבעי שאיל ויהיב ליה, ע"כ.**

היינו שיש בכוחו כח גדול נגד כל הימים של ימי חג הסוכות, ומה שאינו פועלים בנענועים ובהקפות, פועלים בני ישראל על ידי נר החנוכה.

ובית שאת נראה דכמו דהתם פוחתין והולכין בפריס, עד שמגיע שמיני עצרת ומקריבים פר אחד, וזהו אחד הדברים שיום טוב שמיני עצרת מורה עליו, וכמו שאמרו בגמרא (סוכה דף מז). שהוא אחד החילוקים בין שמיני עצרת לימי חג הסוכות, כדאיתא התם בזה הלשון **רב פפא אמר הכא כתיב פה, התם כתיב פריס, ע"כ.** ויש להוסיף בזה ולתת טעם מה שרמזו בית שמאי את יום

ליל ד' החנוכה

מועדות, אמר להם שהוא רוצה ללכת להרה"ק מליזענסק כדרכו, אך לא הרשוהו ואמרו שהם צריכים לקבל רשות, הלכו לבית הדין של מעלה והדיינים התחילו ליעיין בדינו האם יש להיענות למבוקשו - וכיון שראו שבכל ימי חייו היה מבקר בהיכלו של הרבי ר' אלימלך, בדין הוא שילך גם עתה, המלאכים הובילוהו להיכלא קדישא של הרה"ק, והתחיל לשפוך שיחו שנשברו לו שוב הריחיים, והרה"ק השיב לו התבונן נא אתה כבר לא בארץ מולדתך הנך נמצא בעולם הדמיון ומדיבוריו הקדושים תפס היהודי את עצמו שהוא אכן מתגלגל בעולם הדמיון והתחיל לבכות רבי מה יהיה עמי - והריני מפחד לחזור לשם, נענה הרה"ק אם אתה כבר הגעת לכאן השאר עמי במציאתי. ובוודאי שאם היה מתבייש לומר למלאכים שהוא נוסע להרה"ק רבי אלימלך בשביל תיקון הריחיים, לא היה זוכה למה שזכה. ועל כן יש לכל אחד לראות להיות חזק בדעתו במה שעושה ובדרך ד' אשר הולך בה, ובוזה ישכיל ויצליח ויתעלה מעלה מעלה בעבודת ד'.

בעבודת ד' ממה שרבים אומרים אחרת, וכמו שנפסק ברמ"א בריש השולחן ערוך ואל יתבייש מפני המלעיגים עליו, ויש להסמך לענין זה סיפור הידוע מהרה"ק הרבי רבי אלימלך מליזענסק זיע"א שהיה מורגל בפי הרה"ק רבי יחזקאל מקאזמיר זיע"א ששמע מרבו הרה"ק מלובלין זיע"א שהיה יהודי שהיו לו ריחיים לצורך פרנסתו ובכל פעם שנשברו לו הריחיים היה מגיע להרה"ק הרבי ר' אלימלך זיע"א ובכל פעם היה נותן לו עצה בזה, כך נהג כל ימיו - לימים נפטר אותו יהודי, וכן הרה"ק הרבי רבי אלימלך נסתלק ונתעלה לגנוי מרומים, היהודי הלך לא זכה להגיע למנוחה - ונגזר עליו שיסתובב בעולם הדמיון, והנה ביום מן הימים נדמה לו שם שיש לו ריחיים והיא נשברה ורצה ללכת לדפוק על דלתי הרה"ק הרבי ר' אלימלך כפי אשר הורגל בימי חייו עלי אדמות, אך כאשר התחיל ללכת מנעוהו המלאכים ושאלו אותו לאן פניו

מסרת גבורים ביד חלשים, ורבים ביד מעטים, וטמאים ביד טהורים, ורשעים ביד צדיקים, וזדים ביד עוסקי תורתך (על הניסים). השמחה שאנו עושים בחג החנוכה הוא על הנצחון שנצחו את היוונים, וזה היה נצחון גדול שלא כדרך הטבע, כי דרך העולם הגבורים הם מנצחים, וכן רבים יש להם כח יותר לנצח, וכן כתיב (ירמיה יב א) **דרך רשעים צלחה**, ובנוהג שבעולם אזי הטמאים הרשעים והזדים יש להם כח לנצח את הטהורים הצדיקים והעוסקים בתורה. ונראה כי בליל רביעי דחנוכה שהוא נגד מדת הנצח מאיר הארה זו ביתר שאת ואפשר להתגבר על כל הנסיגות ולנצח את הרשעים ביתר שאת, ולהאיר שהנצחון יהיה שלא כדרך הטבע.

עוד נראה כי מה שאפשר להתחזק ביום זה הוא מה שאנו אומרים ורבים ביד מעטים, שנכלל בתוכו שלא יהיה אדם בוש בדרכו

פרשת מקץ - שבת חנוכה רעוא דרעון

בענין הכח שהכניס יוסף לבני ישראל שלא ישנו את שמם לבושם ולשונם

שלא שינו שמם לבושם ולשונם. וידוע מפי ספרים וסופרים כי בעת שנכנס אדם למקום של טומאה או אנשים מושחתים, וכן בכל דבר שיש לו שעת נסיון, העיקר מה שצריך האדם להתגבר הוא בהתחלה, וכמאמר התנא במשנה (אבות פ"ד מ"ב) **עבירה גוררת עבירה**, ועל כן יש לאדם לינצל שלא יבוא לידי עבירה ראשונה, שמכחה יגרר לעוד עבירות.

ואפשר שזה הבחינה מצינו ביוסף, כי מיד התגבר בשלשה דברים הללו - ובכך הכין את הדרך לכלל ישראל שיוכלו לעמוד בזה, ויהיה להם הכח להיגאל ממצרים, ומה **שלא שינה שמו** - כבר נתבאר בדברי החתם סופר, וכן מצינו **שלא שינה את לבושו** - דהנה בעת יציאתו מבית הסהר נאמר (מא יד) **ויגלח ויחלף שמלותיו ויבא אל פרעה**, ופירש רש"י ויגלח - מפני כבוד המלכות, וכך נדייק נראה שלא כתב כן על מה שהחליף

לו שטר אירוסין ושטר כתובה עכ"ל, והיינו שבא להראות ליעקב אביו כי בכתובה ושטר קידושין כתב עיקר שמו יוסף. עכ"ל. ויש לעיין מה החשיבות היתירה יש במה ששמר יוסף על שמו, שהיה נצרך לכתוב ענין זה בפסוק, וכמו כן סבר יוסף שבזה יחיה רוח יעקב אבינו כאשר נסתלקה ממנו שכנינה.

ונראה על פי מה דאיתא במדרש (ויק"ר פל"ב ה) שבני ישראל נגאלו ממצרים בזכות

ויקרא פרעה שם יוסף צפנת פענח וגו', ויצא יוסף על ארץ מצרים. ביאר מרנא החתם סופר זיע"א (בפרשת ד"ה ויקרא, תקצ"ו) כי רמז בזה הפסוק כי אף שפרעה שינה את שמו לצפנת פענח, מכל מקום יוסף לא שינה את שמו ויצא על ארץ מצרים בשמו היהודי 'יוסף', ובוזה ביאר עוד במה שאמר יוסף (להלן מח ט) **בני הם אשר נתן לי אלוקים בזה**, ופירש רש"י (ד"ה בזה) **הראה**

שמלותיו, והוא מטעם הנ"ל כי יוסף היה מצטער במה שהולך בבית הסוהר בבגדי אסירים, ומיד בצאתו החליף שמלותיו לבגדי היהודים, וזה לא עשה לכבוד פרעה אלא למען היותו מבני ישראל. וכן מצינו שלא שינה לשונו - כמו שאמר לפרעה בתחילת דיבורו בלעדי אלוקים יענה את שלום פרעה, שהודה ולא בוש כי הוא מבני ישראל, ותולה הכל בהשי"ת. (ובדרך צחות - יש לומר בזה שדיבר יוסף כדרך היהודים; הדנה היהודים בטבעם הם עמא פויזא - כמו שאמרו בגמרא (שבת דף פח.), ובזה אמרתי פעם לפרש מה שאמרו בגמרא (מגילה דף טז.) אמר רבי אבהו בתחלה על ידי תורגמן, כיון דאמרה ליה מדבית שאול קאתינא, מיד ויאמר לאסתר המלכה, ע"כ. וביאור הענין הוא דמכיון שנמנעה אסתר מלומר לו מה יחוטה, לא היה דרך כבוד למלכות לדבר עמה, ואפשר בדרך צחות מה שהבחין בה כי אתי מבית שאול - הוא מפני שראה דאף כאשר המלך סגור מכל מקום ותעמד בחצר בית המלך הפנימית - ונכנסת למקומות שאינו מן הראוי לבא ללא הזמנה, הבין שהיא מזרע ישראל, וכיון שכן ראוייה לדיבור מאת המלך. וכן הוא בפרשת דחזינן מדה זו אצל יוסף, שמיד אחר שפטר את החלום לפרעה מיד אמר לו עצות ועתה ירא פרעה איש נבון וחכם וגו', יעשה פרעה ויפקד פקידים וגו', כדרכם של יהודים).

הכח הזה שאינם משנים את השם לביש והלשון - הוא הכח שהתנברו על היוונים

ויש ללמוד מזה - דאף שמצוות אלו אינם הדברים אשר הם שורש ועיקר למצוות התורה, אך מכל מקום כאשר מקיימים זוכה להינצל מערוות מצרים ולהיגאל משם, והוא משום שג' דברים אלו גורם התבדלות משאר אומות העולם. וכבר ביארנו במקו"א כי זה מה שרצו היוונים לבטל בעת שגזרו על היהודים על שבת חודש ומילה, שרצו שלא יהא היכר בין בני ישראל לשאר האומות, וזה הוא מה שהמצווה בנר חנוכה הוא בחוץ לפרסם שאנו מזרע ישראל, וכן הוא השמירה בדברים אלו בשמם לבושם ולשונם, שיהא מובדל משאר אומות העולם. ובכל דבר קטן שהדם מתגבר

הנהגה אנו קרבים ובאים ליום הגדול והנשגב זאת חנוכה, ואם בכל יום ראוי לכל אחד ואחד להכין עצמו אם בטבילה במקווה לפני הדלקת נרות חנוכה, או בלימוד ספרי חסידות ואמירת לשם יחוד בכוונה יתירה, כל שכן וקל וחומר כאשר מגיע יום קדוש

ואפשר כי ההכנה הנדרשת מכל אחד לפני יום זה, נרמז בפסוק (ויקרא טו א) בזאת יבא אהרן, ועל פי מה שאמר אאזמו"ר זיע"א לבאר מה שנגרם על ידי הקב"ה כי אהרן יהיה לו חלק במעשה העגל, עד שאמר משה רבנו גם באהרן יתאנף ד' מאד להשמידו, ואתפלל גם בעד אהרן בעת ההוא (דברים טו ט), וביאר אאזמו"ר כי ידוע לפני הקב"ה שאהרן ובניו יקריבו את חטאת בני ישראל בקרבנותם לפני ד', על כן גרם לאהרן שיהא שותף בחטא וירגיש את השברון לב הצער והבושות הגדולות שיש לאדם אחר שחטא, ובכך כאשר יקרב אדם אליו עם החטאת ויעבור את כל הבושות שהיו עוברים יבין אל נפשו של החוטא.

וזהו הביאור בפסוק כשנכנס בזאת חנוכה יבא בבחינת אהרן שהיה לו שברון לב ממה שנתגלגל על ידו, ובזה ייגש אל הקודש, ונראה כי הוא נרמז בתיבת בזאת שהוא ראשי תיבות של ביטול ז' ספירות אמת תשובה, והכוונה בזה כי כאשר מרגיש ביטול והוא אחרי ז' ימים של חנוכה שבו העלה את הז' ספירות בזה מגיע אל האמת - וזהו השלימות של 'בזאת' הבחינה של זאת חנוכה.

שהפליגו עליו כל הצדיקים נבג"מ, שיש להכין עצמו היטב, ואם רוצה אדם שביום ההוא יבער נשמתו יש לו להכין את נשמתו המרומז לפתילה, ואת מעשיו הטובים המרומז לשמן, שיהיו ראויים להדלקה עושה מצוה.

מהו ההכנה הנדרשת לזאת חנוכה

ואפשר כי ההכנה הנדרשת מכל אחד לפני יום זה, נרמז בפסוק (ויקרא טו א) בזאת יבא אהרן, ועל פי מה שאמר אאזמו"ר זיע"א לבאר מה שנגרם על ידי הקב"ה כי אהרן יהיה לו חלק במעשה העגל, עד שאמר משה רבנו גם באהרן יתאנף ד' מאד להשמידו, ואתפלל גם בעד אהרן בעת ההוא (דברים טו ט), וביאר אאזמו"ר כי ידוע לפני הקב"ה שאהרן ובניו יקריבו את חטאת בני ישראל בקרבנותם לפני ד', על כן גרם לאהרן שיהא שותף בחטא וירגיש את השברון לב הצער והבושות הגדולות שיש לאדם אחר שחטא, ובכך כאשר יקרב אדם אליו עם החטאת ויעבור את כל הבושות שהיו עוברים יבין אל נפשו של החוטא. שהרי שידוע כאשר באו להקריב החטאת היה לבעל החטאת בושות גדולות, כמקובל (עיי' בספר עשר אורות מערכה ז אות י) שאמר הרה"ק מאפטא זיע"א שהיה בעשרה גלגולים ובאחד מהם היה כהן גדול, ואמר שזוכר כי פעם אחת חטא אדם זקן אחד, יצא היהודי מביתו והחל לברר אצל עוברי אורח איה הדרך המובילה לציון עיר

המקודש, כל מי שנתקל בו הביע פליאה גדולה יהודי זקן חטא וצריך עתה להגיע לירושלים, וכך הלך היהודי בדרך הארוכה, זקנים וצעירים שחקו ממנו ולבושתו לא היתה גבול. למזלו היתה הכבשה שקנה שוכבה ולא היה יודע האיך להחזיקו ורצתה הכבשה מתחת ידו, והיה צריך לרוץ אחריה - שהרי הקדישה כבה, וביקש מהאנשים תפסוהו להחטאת שלי, ונעצרו העומדים סביבו ושאלוהו למה מביא חטאת - מה היתה חטאו ובמה נכשל, והיו שאמרו לו שאין עוורים לו רק אם יאמר להם מה היתה החטא, וכך היה צריך לרוץ אחריה בכל העיר, ותהום כל העיר עם הכבשה הזאת וכדי ביוק, מתוך חולשא דאורחא ומרוב יגיעה דימה בנפשו שעתה ינשום לרווחה, והאיך בהכהנים למהר ולהקריב החטאת שלו, אך אמרו לו שבבית המקדש עומדים הלויים בשירים ואין מקריבים את הקרבן עד שיראו שנכנע לבנו של המקריב קרבנו כאילו עשו עמו מה שעושים עם הקרבן ואי אפשר היה להקריב הקרבן קודם שישבו הבעלים בתשובה שלימה

ובלב נשבר אמיני. ונראה כי יש לרמז זה בפסוק, כשנכנס בזאת חנוכה יבא בבחינת אהרן שהיה לו שברון לב ממה שנתגלגל על ידו, ובזה ייגש אל הקודש, ונראה כי נרמז בראשי תיבות של ביטול ז' ספירות אמת תשובה, כי כאשר מרגיש ביטול והוא אחרי ז' ימים של חנוכה שבו העלה את הז' ספירות בזה מגיע אל האמת - וזהו השלימות של 'בזאת' הבחינה של זאת חנוכה.

בשנה האחרונה של אאזמו"ר זיע"א בעת הדרשה לפני כל נדרי, המשיל משל לבן שלא היה עושה נחת לאביו, והיה מענישו - עד שפעם אחת הענישו והכה לו על ראשו, ומכח המכה השתבש דעתו, בוודאי שמעתה אינו יכול לטעון מאומה על בנו שאינו הולך בדרך הישר כיון שאין לו כבר דעת, והנמשל אמור אלינו שכבר הענישו הרבה את בני ישראל, אבל עתה אנו אווזים בעת שכבר ניטל מאתנו הדעת ואין אתנו יודע במה נעבוד את ד' אלוקינו, על כן בקשתינו שטוחה שעתה בבא יום זאת חנוכה יעזור השי"ת שאף שמחמת מכאובינו הגענו למצב שאין אנו יודעים על מה לבקש הוא ימלא משאלותינו, מכל מקום כמו שכל אמא יודעה במחסור בנה, על ידי שמביין לנפשו, כך הקב"ה הוא יודע מה שנצרך לנו ימלא משאלותינו במדה טובה ורחמים, ויברך אותנו בשנת גאולה נצחית במהרה בימינו אמן.

פנינים

בראש השנה וביום הכיפורים יכול כל יהודי פשוט לפעול בזאת חנוכה, ובספה"ק אמרי נועם איתא כי הוא בבחינת יום הכיפורים, ומשמיה דהרה"ק בעל הבני יששכר זצ"ל מתאמרא שמראש חודש אלול עד חנוכה מאיר ברקיע כמין תבנית יד הפשוטה לקבל אותם בעלי תשובה אשר מאיזה סיבה נדחו מלשוב בעשרת ימי תשובה ומתקבלת תשובתם עד חנוכה.

ואפשר שזהו ביאור הכתוב (בראשית מב טו) **בזאת חנוכה, תבחנו** בודק הקב"ה אם הקבלות טובות שקבלו עליהם בני ישראל בימים נוראים, מתקיימים בידם.

עוד יש לומר דהנה כתוב (דברים ו טו) **לא תנסו את ד' אלוהיכם**, ומכל מקום לענין מעשר אמר הנביא (מלאכי ג פ) **בחנוני נא בזאת אמר ה' צבאות אם לא אפתח לכם את ארובות השמים והריקותי לכם ברכה עד בלי די, ואפשר** לבאר מקרא זה **בחנוני נא בזאת חנוכה**, שהוא גמר החיתום **אם לא אפתח לכם את ארובות השמים והריקותי לכם ברכה עד בלי די**, וכמאמר הצדיקים שאפשר היום לפעול מה שצדיקים אינן יכולים לפעול בזמנים אחרים.

מנהג דריידעל

יש לבאר המנהג על פי מה דאיתא בכתבי אר"י דעל ידי ההסתכלות בנרות חנוכה ניצול משפיות דמים, ונראה כי הוא על ידי שמסתכל במ"ד נרות שמדליקין בחנוכה, לכן מתהפך מדם למ"ד נרות. וזהו נמי שמסובבים בדריידעל להראות הפעולה שאנו עושים בחנוכה, שמסובבים האותיות מדם למ"ד.

ואפשר כי יש עוד אפשרות להפך, והוא במשמעות תיבת דמים, שיהיה פירושו באופן טוב ויהפך משמעות התיבה דמים שיהיה כוונתו לממון, ואפשר כי לכן מנהגנו לסובב את הדריידעל סביב הממון, להורות כנ"ל שיהיה המשמעות של התיבה שאנו מסובבים ומהפכים לענין הממון.

זאת חנוכה

מתאמרא משמיה הרבה צדיקים כי זאת חנוכה הוא בבחינת ימים הנוראים, משמיה דהרה"ק מרוזין שמה שצדיקים אינם יכולים לפעול

מרכז מוסדות שומרי אמונים בארה"ק

מיסודו וע"ש רביה"ק בעל החוקי חיים ז"ע + בנשיאות נכדו מרן ראש הישיבה שליט"א קרית שומרי אמונים ע"ה"ק ירושלים תנב"א

ענבי הגפן בענבי הגפן

מעומק לבנו נביע ברנותינו הלבביות והמאליפות קדם יידינו הרם האי גברא יקרא, הוא הגבר אשר אין גומרין עליו את ההלל, ומו"מ בכל מידה נכונה וחשובה, העומד לימין מוסדותינו הקדושים, איש חיל ורב פעלים, נדע בשערים מעשיו הדגולים, "איש אמונים" מוכתר בכל מידה ומעלה, כשמן הטוב שמו יעלה,

ה"ה יפה פרי תואר הרבני הנגיד הנכבד והנעלה

הרה"ח רבי ישכר דב קאליש שליט"א

אב"י בבארא פארק

לרגל השמחה השרויה בארמנות אוהלו שמחת נישואי בתו תחי'

עב"ג הבחור כהלכה החתן הבה"ח שמואל יוסף טשעסר הי"ו

במו"ט ובשטומ"צ

יהא רעוא מן קדם שמיא שהיווג יעלה יפה יפה לתפארת משפחתכם הרוממה, ויזכו לבנות בית נאמן בישראל ע"ד ישראל סבא ולראות דורות ישרים ומבורכים לבנין עדי עד, ותוכו אתם וב"ב לריות ממנה ומכל יוצ"ח רב תענוג ונח"ד דקדושה מתוך אושר ועושר והרחבת הדעת בבריות נופא ונחורא מעליא.

בברכת אהים נאמנה

רבנן ותלמידיהון הנהלת המוסדות

חבורת שומרי אמונים

בנשיאות מרן ראש הישיבה שליט"א קרית שומרי אמונים ע"ה"ק ירושלים תנב"א

דורות ישרים ומבורכים

מעומק הלב נביע ברכת מול טוב חמה ולבבית ליידינו היקר הנכבד מאוד נעלה האברך כמדרשו, כלי מחזיק ברכה, המו"מ בכל מידה נכונה וחשובה, המוכתר בכתר שמו הטוב אשר ע"ג עולה.

הרה"ח ר' אברהם אבא כ"ן שליט"א

בארא פארק

מחשובי אברכי חבורתנו הק'

לרגל שמחת הולדת הבן שיחי' במו"ט ובשטומ"צ

יה"ר מלפני אבינו שבשמים שיוכה להכניסו בבריתו של אאע"ה בעיתו ובזמנו ויזכה לגדלו ולתורה לחופה ולמעשים טובים, ולריות כמנו ומכל יוצ"ח רב תענוג ונח"ד דקדושה ע"ד ישראל סבא מתוך אושר ועושר וחי' תענוג ונחת.

בברכת אהים נאמנה

בחורי ואברכי החבורות

ישיבה גדולה "חוקי חיים" שומרי אמונים

מיסודו וע"ש של מרן רביה"ק ז"ע + בנשיאות נכדו מרן ראש הישיבה שליט"א קרית שומרי אמונים ע"ה"ק ירושלים תנב"א

ויזכרה לבנות בית נאמן בישראל

מעומק הלב נביע ברכת מול טוב חמה ולבבית לחבריני היקר הבחור כהלכה, כלי מחזיק ברכה, הגרים באורייתא תדירא ומו"מ בכל מידה נכונה וחשובה, המוכתר בכתר שמו הטוב אשר ע"ג עולה,

החתן הבה"ח אברהם ישעי' פרקל הי"ו

מחשובי תלמידי ישיבתנו הק'

לרגל שמחת נישואיו עב"ג תחי' במו"ט ובשטומ"צ

יה"ר מלפני אבינו שבשמים שהיווג יעלה יפה יפה לתפארת המשפחה הרוממה, ותוכה לבנות בית נאמן בישראל לבנין עדי עד ולראות דורות ישרים ומבורכים ע"ד ישראל סבא מתוך אושר ועושר וחי' תענוג ונחת.

בברכת אהים נאמנה

תלמידי ובוגרי הישיבה

ביחמ"ד הגדול קרית שומרי אמונים

ע"ש רביה"ק בעל החוקי חיים ז"ע + בנשיאות נכדו מרן ראש הישיבה שליט"א ע"ה"ק ירושלים תנב"א

ענבי הגפן בענבי הגפן

מעומק לבנו נביע את רגשותינו ואיחולינו קדם יידינו הנכבד אשר מפ' שמו לתהילה, בקרב כל בני הקהילה, איש חיל ורב פעלים, נדע בשערים מעשיו הדגולים, מוכתר בכתר שמו הטוב אשר ע"ג עולה, ומנוסם בכל מידה ומעלה, כשמן הטוב שמו יעלה,

יידינו היקר הנכבד והנעלה

הרה"ח ר' מאיר לוסט'ג שליט"א

מחשובי מתפללי בית מדרשינו ומפארי תושבי קריתנו המעטירה

לרגל שמחת אירוסיו בנו היקר הבה"ח החתן קלמן לייב הי"ו

מחשובי בחורי בית מדרשינו

במו"ט ובשטומ"צ

נברכו בשם כל קהלא, בני ההיכלא, אנשי שלומינו בני החבריא, שיהא רעוא מן קדם שמיא, שהיווג יעלה יפה יפה כנפן אדרת, בתוך אמוני עם סגולה, בדרך רבני הקה"ט ז"ע"א הסלולה, וזכה וצלולה, ויהיה ברכה משולשת, כפולה ומכופלת, שהיו תלת מילי מעליא, די במולא תליא, בני ברוכי, חי ארוכי, ומווני רויחו, על ביתכם תמיד יריוחו, ויהיה תפארת גנים במידה גדושה, מתוך הרחבת הדעת ונחת דקדושה, אושר ועושר מנת חלקכם לעולמים, ואורך ימים בטוב ובנעימים חיים וקיימים.

בברכת אהים נאמנה

רבנן ותלמידיהון הנהלת המוסדות

לקבלת העלון באימייל: KOLHACHUTZER@GMAIL.COM

להארות והערות: נא להשאיר הודעה במספר המערכת:

079-520-5294